

Jauvaják NÁSTĚNNÁ PLASTIKA

Když se řekne barevná plastelína, vybaví se mi moje první výtvarné počiny. To jsem vám měl tenkrát období, kdy nad ní nebylo. Pastelky nebo fixky, vystřihování z papíru nebo třeba čmárání do knížek bez obrázků, to muselo jít do pozadí, když jsem dostal plastelínu pastelínu.

Pastelína se výborně pojí mezi sebou, skvěle se do sebe vmatlovává, v chladu tuhne, když před tím na topení krásně roztaje. Na papírové čtvrtce vytváří úžasné tvary a obrazce umocňují svou plasticitou dokonalost stvořeného díla. Jenomže, když se taková čtvrtka promastí, neb jak známo pastelína se pojí díky obsahujícímu tuku, skvělé dílo se odlepí a rozpadne. Jednou z rána jsem však měl přijít na to, jak životnost hodnotné plastiky prodloužit.

O víkendu se nemusí brzy vstávat, protože se prostě nikam nemusí. Rodiče taky vyspávají. No ale když už jsem jednou vzhůru, spát přeci nebudu. Zvláště když mám plastelínu!

Naše čerstvě vymalovaná bílá stěna v kuchyni na mě působí jako obrovská papírová čtvrtka.

Nedá mi zkrátka spát. Představa nadživotní patlanice je stále silnější. Nejprve zkouším vmáznout jen kousíček. Drží dobře, a když ho vzápětí špachtličkou roluji pryč, jde to pohodlně bez nějakých zanechaných stop. Myšlenka na možnou rodičovskou cenzuru mi hlavou jen tak prolítne, a už nanáším první nánosy u nás doposud neznámé výzdoby. Hmota se skvěle prolíná, do již nanesené vtírám jinou barvu, zahřátou na dřevěném prkénku. Upatlané ruce vždy vzorně otírám do hadříku. Tato dovednost totiž do mě byla vštípena zrovna před nedávnem. Zpracoval jsem jedno a půl balení a když se mi výtvar začal jevit dostatečně propracovaný, jal jsem se odstraňovat ty části z okraje, které jaksi nepatřili do celkové koncepce výtvaru. Avšak „ouvej“ ! Hmota mě zradila. Důkladně vtlačená mými prstíky byla náhle neodstranitelná. Nedala se vyopatlat z mastné omítky ! Při užití špachtle vznikla okamžitě ve zdi rejha!

Polil mě hrůzný pot a roztepalo se mi srdce. Co teď ? Ta zeď byla nově vymalovaná díky mně.

Byla počmáraná pastelkami bezmála půl roku. A jak jsem tenkrát dostal ! Napadlo mě, že se mámu pokusím obelstít svou dětskou bezelstností. Zakryji plastelínou odhalený okraj, půjdu jí vzbudit s tím, ať se jde rychle podívat na tu krásu, kterou jsem vytvořil a to úplně nehlukne a hodne. Ještě před tím jsem ukryl všechny vařečky a kvedlačky. Tentokrát né do sporáku - tam je máma posledně hned našla, ale podlezl jsem pěkně linku a všechny je nastrkal za sporák. A šel jsem to na sebe vybalit.

Po mém sdělení se máma krátce zamyslela. Byla rozespálá, ale vzápětí vystartovala do kuchyně. Obraz na stěně ve velikosti 1500 na 2000 mm jí opět na chvíli zkoprněl. A už rachtá v příborníku a v dalších policích. Otvírá sporák, tam taky nic. Běží kolem mě do koupelny, při čemž mi stačí vstřelit dva pohlavky. „Počkej chlapečku !“ křikne a mě to dojde.

Okamžitě zalézám pod linku. V zápětí se máma vrací stou největší vařečkou co je doma. Ta je vždy v koupelně a používá se jen při praní, pro vytahování prádla z pračky. A už mě táhne za nohu ! Křečovitě se držím zadní nohy linky v rohu, ale to co má bejt veku, už venku je. Teď stahuje trenky a vzápětí první pleskanec. „Au – jau“ , a hned další „ Jauvaja –jau“ hlasitě kvičím. Vařecha je mokrá a těžká, proto dosedá daleko štiplavěji. Schytl jsem ještě pár nepočítaných a to vlastně ve stabilizované poloze. Tak šikovně jsem byl totiž pod linkou zaklíněný. Většinou vejprask ustane, když máma tu vařečku o mě přerazí. Tentokrát mě přišel zachránit táta.

Po vejprasku jem byl za své výtvarné dílo ještě odměněn třiceti minutami v kleče s vařečkou na rukách. Osud nástěnné plastiky však byl horší. Byla seškrabána, plocha chemicky ošetřena, a na ní pak byl vytvořen nános olejových, pro jistotu omyvatelných, barev imitujících strukturu prken. A to mě potom strašilo až do dvaceti, kdy jsem kuchyni osobně seškrábal a vymaloval. Hrůza co ?

JAUVAJÁK

www.spankboy.cz